

g [: d 3 i :]

12. číslo

ÚVODNÍK

Časopis se dlouho neozval, ale s blížící se zimou se hlásí ke slovu, jako Velikonoce v obchodech. Jakožto pilní studenti máme za sebou už pár čtvrtletních prací, příchod rodičů z třídních schůzek, aklimatizaci školy a rannímu vstávání a některým z nás opět dochází, že slibované vyznamenání na pololetním vysvědčení asi nevyjde. Nováčci pomalu se pomalu přestávají ztrácet na chodbách. Svatý Martin má zase zpoždění. Učitelé se smiřují s tím, že (ačkoliv by jistě hrozně rádi) jedničky nejsou pro každého. Pro všechny je snad jen čím dál kratší víkend. Chtěla bych přivítat každé očko bloudící v řádcích prvního čísla letošního ročníku školního časopisu. Jsem ráda, že stále dýše, protože digitalizace vyhání papír na obrazovky chytrých přístrojů a písmena mění v audio-video. Vyzývám všechny zájemce, aby se nebáli, a kdyby našemu časopisu chtěli něčím přispět, ať už obrázkem, básničkou, povídkou, článkem nebo jen návrhem, co by se vám líbilo v dalším čísle, napište nám na email redakce.g@seznam.cz.

Přeji příjemné čtení!

IVETA ZDAŘILOVÁ

REDAKCE

ŠÉFREDAKTORKA

Iveta Zdařilová

REDAKTOŘI

Veronika Snášelová, Iveta Zdařilová, Vojtěch Čína, Karolína Letochová, Helča Pospíšilová, Beáta Puškarová, Anna Bartoňková, Lada Hradilíková

GRAFIKA, SAZBA

Vojtěch Čína

TISK

Jaroslav Žavadil

MAIL PRO NÁPADY, ČLÁNKY A DOTAZY

redakce.g@seznam.cz

1

OBSAH

2 JAN BŘEZINA

4 BUSKING TOUR

7 LARP

8 SERIÁL SKAM

9 ROZHOVOR S BARBAROU

11 OSVĚTIM

13 DROBNÁ UMĚLECKÁ ČINNOST

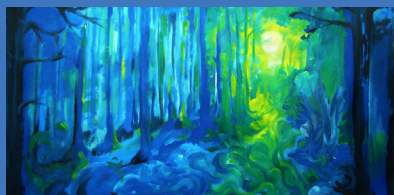
15 KDYŽ BYL TYJÁTR

17 ALTEREGO

19 VÝSLEDKY S. VOLEB BÁSEŇ „NEBEZTEBE“

20 PEKÁRNA MILDA

21 VINCENT CHINGNIER

AUTOR OBRAZU NA TITULNÍ STRÁNCĚ

Benjamin Tichý (VI.A)

„Otec měl ještě štěstí, protože jeho ze strany pouze vyškrtli...“

říká Jan Březina, úspěšný politik, ale hlavně syn bývalého profesora Gymst, který se zapojil do 3. odboje našich dějin.

Vzpomínka na otce, i dobu, kterou si již dnes mnozí nedovedou vůbec představit...

Otec byl ředitelem střední všeobecně vzdělávací školy, potom se z toho udělalo gymnázium v Uničově, a přestože byl tehdy v komunistické straně, což si vlastně do smrti nepřestal vyčítat, tak byl v té části komunistů, která věřila, že se podaří prosadit reformy. Vystupoval zejména proti porušování lidských práv, což mu soudruzi nemohli moc odpustit. Když potom přišla ta invaze v roce 1968, tak vím, že jsme se ráno vzbudili a otec si držel hlavu v dlaních a říkal, že to je hrozné a nad námi už létala letadla...

Ten stranický sjezd se tehdy chystal někdy na podzim, oni už měli zvolené delegáty sjezdu a vím, že to byla obrovská jakoby solidarita a semknutí těch lidí. Ono někdy v dějinách se nám to povede, ale nikdy nám to nevydrží... Docela systematicky to postupovalo a otec, protože se nějak svolali, že pojedou do Vysočan, tak jel.

Vím jenom to, že co se týkalo toho osmašedesátého, tak že jsem sbalil kolo a jezdil jsem po křižovatkách a s ostatními kluky jsme otáčeli směrníky, což tu armádu stačilo dost zmást, protože

nebyly GPS, a ani mapy podle mě nedostali, oni jim neřekli kam jdou, čili ti vojáci byli hodně zmatení a my jsme měli to štěstí, že k nám vlastně těmi tanky přijeli Poláci a když chtěli vodu a my jsem odmítli jim ji dát, tak nám jenom říkali: „Počkejte, až vy přijedete k nám, my vám taky vodu nedáme!“ zní to trošku žertovně, ale bylo to tak...

Potom se tedy vrátili z Vysočan a vím, že záminkou pro neuznání toho sjezdu, který komunisté nemohli uznat v žádném případě, bylo odmítnutí vstupu vojsk. Byly návrhy na výstup z Varšavského paktu, které se neprohlašovaly, další záminkou bylo, že sice českých delegátů bylo hodně, tři čtvrtiny určitě, ale bylo asi jen deset procent Slováků...

Potom tedy žezlo Slováků převzal pan Husák a to je paradox, protože tomu člověku otec hodně věřil, jelikož se znal s rodinou Novomeských. Laco Novomeský a jeho rodina otci řekli, že Husák je slušný člověk, sám byl de facto v padesátých letech vězněn, a že něco, co by bylo naprosto strašného, by rozhodně nepřipustil...

Dějiny proběhly, jak proběhly, nastala normalizace, komunistům se podařilo společnost rozbít na jednotlivé rodiny, což se dalo pozorovat i při běžném denním styku. V podstatě, jestli byl někdo jaksi tím režimem odmítnut, stával se občanem druhého řádu. Nechci, aby to vyznělo, že si stěžuji, protože pochopitelně režim v padesátých letech byl naprosto brutální, popravovali lidi, i můj strýc byl zavřený v uranových dolech a vlastně až díky prezidentské amnestii v šedesátých letech se dostal ven. Nelze porovnat režim padesátých let s tím, co byl v sedmdesátých, ale v každém případě byl člověk jaksi občanem druhého řádu.

Otec měl ještě štěstí, protože jeho ze strany pouze vyškrtli, nebyl vyloučen a jako vyškrtnutý mohl alespoň učit, to bylo pro něj životním posláním. Jako děti jsme měly potíže na školách a podobně, to je pravda, ale mě nechali alespoň vystudovat vysokou školu, geologii, já jsem chtěl dělat molekulární biologii, strašně mě to zajímalo, ale musel jsem na geologii, čehož nelituji, protože i to mne bavilo a ještě jsem se dostal.

Takže je to vzpomínka na vzepětí těch lidí, úžasnou solidaritu, ale potom i na zlomení toho odporu a té společnosti. Takhle to vlastně trvalo až do devětaosmdesátého roku s tím, že jsem si říkal, že v

tomto režimu se politicky angažovat nebudu, to přišlo až se změnou po sametové revoluci, dokonce jsem začal v samosprávě v Uničově, přes okresní úřad, jako jeho přednosta, a až jako hejtman a posléze evropský poslanec jsem mohl nějakým způsobem realizovat zájem o společnost a podobně.

Na otce vždycky myslím v tom smyslu, že opravdu ho zachránilo pouze to, že byl silně věřící, že se pod tím tlakem úplně nesesypal a nerozložil, protože pro něj to byl poměrně dost velký pád, i když zase ne až úplně na dno, netopil někde v kotelně...

Ačkoliv on byl vlastně celý život především češtinář, jeho hlavní profese byla filozofie, německá klasická filozofie, to ho taky drželo nad vodou, protože vážně vstával ve čtyři hodiny ráno (dojížděl vlakem) a než se dostal do Šternberka tak překládal. Tohle ho vlastně dovedlo k tomu, že potom začal přednášet na obnovené katedře filozofie v Olomouci.

Vrhl se do práce tempem, které by zabilo třicetiletého člověka...no a podle mě se vlastně uštval, protože ta nová doba mu konečně dala možnost dělat to, co chtěl. Potom tedy poměrně brzo, ve čtyřiašedesátém roce, zemřel.

HELENA POSPÍŠILOVÁ   A
KAROLÍNA LETOCHOVÁ

bushking

KŘÍŽEM KRÁŽEM REPUBLIKOU

Jaké to je **dva týdny** cestovat napříč republikou, **spát v polích** a všude kde se dá s **akordeonem** na zádech? To jsem měl tu čest vyzkoušet letos v létě a byla to **životní zkušenost!**

OLOMOUC » OSTRAVA » FRÝDEK-MÍSTEK » VALAŠSKÉ MEZIŘÍČÍ
» KROMĚŘÍŽ » BRNO » TŘEBÍČ » JIHLAVA » KOLÍN » PARDUBICE »
HRADEC KRÁLOVÉ » TRUTNOV » LIBEREC » ČESKÁ LÍPA » DOKSY
» PRAHA » TÁBOR » ČESKÉ BUDĚJOVICE » PLZEŇ » MARIÁNSKÉ
LÁZNĚ » KARLOVY VARY

Plán cesty je vyobrazen na této mapě ČR, na cestu jsem si vzal dva týdny prázdnin, jízdenku na léto od Českých drah, krosnu na záda, akordeon do ruky a vyrazil jsem na napínavý výlet.

Co je to busking?

Busking je otevřené populární umění za dobrovolnou odměnu od kolemjdoucích. Může to být hra na nástroj, divadlo, živá socha, či jiný zajímavý talent.

na co jsem zrovna dostal chuť, to jsem mohl mít. Proto jsem za jeden den měl klidně pět párků v rohlíku nebo čtyři zmrzliny hned po sobě. Prostě protože můžu :-). Jednou

Hraní

Kromě prvního dne jsem hrál asi dvě až tři hodiny denně, některé dny vůbec, je to náročnější, než jsem si myslel. Vydělat se za hodinu dají i 400 Kč, na horších místech třeba jen stovka. Hrát ve vlakovém podchodu je extrémně výnosné, asi dvě stovky za dvacet minut, ale pak mě vždy vyhnala ostraha. Hrál jsem skladby podle toho jak se líbili, mezi ty nejoblíbenější, co lidé měli rádi patří třeba:

Yann Tiersen – La noyee

Hava Nagila

Bedřich Smetana – Vltava

Jídlo

Nemusel jsem na sobě vůbec šetřit, peněz jsem měl dost, a

jsem byl v restauraci na jídle, ale je to zbytečný.

Spaní

Spánek byl často problém, protože přšlo asi polovinu všech dní. Když ne, spal jsem na loukách. To byla největší krása. Při dešti jsem si ale musel vyzkoušet i pro někoho velmi nepříjemnou variantu, a tou je spaní na vlakových zastávkách. Ranní pohledy cestujících nastupujících do vlaku byly dosti vtipné. Svítání mě kvalitně probudilo zcela bez nepříjemností klidně i v pět ráno.

Hygiena

Zuby jsem si ráno vyčistil na nejbližších veřejných toaletách, co jsem potkal. Sprchování je v ČR hodně velký problém. Veřejné sprchy jsou jen na nádraží v Praze a v Brně, takže někdy jsem byl i tři dny bez sprchy, někdy jsem se sprchoval v kempu, jindy u Máchova jezera, jindy u mého táty v Praze a tak podobně. Přestože byla hygiena komplikovanější nezapomínal jsem na ni.

Cestování

Díky „jízdence na léto“ od Českých drah jsem mohl po dobu dvou týdnů neomezeně cestovat vlakem, kam se mi zachtělo.

Nabíjení telefonu

To byl problém, nabíjel jsem ho v kempu u někoho v karavanu, v obchodním centru v KFC, ve vlaku, na chytré lavičce, u táty v Praze a to je vše. Většinu času jsem byl bez mobilu. Večer jsem napsal na blog, a pak hned telefon vypínal, abych šetřil baterku.

Co jsem se naučil

Tato cesta mi umožnila si vyzkoušet, jak být závislý jen sám na sobě. Zažil jsem mnoho krizí, kdy jsem v jedné večer netušil, kde budu spát, kdy jsem si ve vlaku zapomněl svoje věci, kdy mě na louce v noci přistihl déšť a podobně. Uvědomil jsem si, že svět je úžasné místo. Naučil jsem se souznít s okolím a přijmout celý svět za svůj. Musel jsem se absolutně vzdát obav z toho, co si kdo o mě pomyslí. Nebyl čas nad tím uvažovat. Uvědomil

jsem si také, že nabitý telefon je takový luxus, kterého jsem si mohl dopřávat jen na některých místech a jen pár hodin. Ale to nevadí. Když se vybil, ničemu to nebránilo, já ho nepotřeboval. Naučil jsem se vše dělat bez něj. Jízdní řády, mapy, kalkulačka, nic z toho jsem nepostrádal. Dále jsem objevil, že vždy se otevře cesta, která vede k naplnění cíle. VŽDY. Je to až neuvěřitelné, a právě na cestě jsem přestal pochybovat o existenci Boha. Jak mě to vůbec napadlo vyrazit? Sám nevím, hlavní je že jsem to udělal. Protože možná nemám zajímavější zkušenost.

Bylo nevyhnutelné vše velmi zestručnit a zobecnit, což je škoda, protože každý den byl úplně jiný a složený z jiných zážitků.

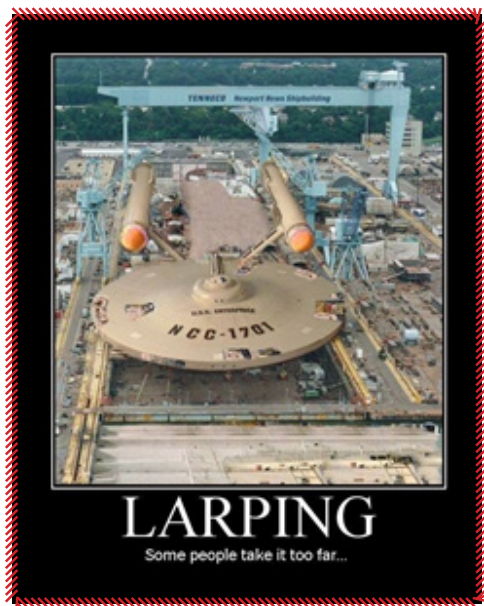
Zápisky z cest a podrobné zážitky jsem každý den psal na svůj blog:

LARP – Live action role play

Každý z nás nejspíš přemýšlel, jaké to asi je, být na chvíli někdo jiný. LARPy nám umožňují vymanit se z běžné reality a kreativně strávit svůj čas hrou. Stačí sehnat skupinku podobně smýšlejících, vymyslet téma a svou postavu, kterou ztvárníte. Hra začíná. Podobně jako herci v divadlech se snažíte autenticky zachytit chování své postavy, jenže na rozdíl od herců hrajete pouze pro sebe a spoluhráče, nikoliv pro diváky. Můžete se stát kýmkoliv, třeba velitelem vesmírné lodi, válečným reportérem, Vikingem, nebo detektivem. Hrát se dá kdekoliv, v lese, mezi paneláky, uprostřed tanečního parketu, v bytě, nebo kavárně, a pokud je příběh klidný, nemusí to ani nikdo z nezáčastných poznat. Nezáleží na věku, ani na hereckých schopnostech. Příběh hry ovlivňujete vlastními činy, nesete zodpovědnost za svá rozhodnutí a přitom jste v bezpečí před postihem v reálném světě. Poznáte nové přátele, uvidíte svět jinými očima, po hře si můžete sdílet dojmy a reflektovat rozhodnutí vlastní postavy s odstupem. V České republice je tento typ zábavy brán zatím jen jako volnočasová aktivita, ale například ve Skandinávii se LARPy využívají běžně i ve školství, protože rozvíjejí osobnost, komunikační a rétorické schopnosti a učí sebereflexi. Tak třeba si jednou zahrajeme.

SKAM SERIÁL

Skam je norský seriál ze současnosti o čtyřech sériích. Vznikal v letech 2015 – 2017.

Je o partě středoškoláků. Vztahy, dospívání, přátelství, láska, párty.

Každá série přiblíží život jednoho člena party, ale prolínají se příběhy všech kamarádů.

Skam je taky o velkých přípravách (probíhajících už od prváku) na Russ - tradiční asi měsíc trvající slavnost norských maturantů, kdy si jejich party dávají výstižná jména, nosí stejnokroje a připravují a zdobí svůj vlastní autobus, to vše za doprovodu oslav a večírků.

„Skam je především o hledání sebe sama, významu přátelství, síle popularity, uvědomění si vlastní sexuality, získání reálného pohledu na svět, umění vážit si sebe sama, obětování se, uvědomění si vlastních chyb a snaze o jejich nápravu, solidaritě s nejbližšími, rodinných vztazích, psychických poruchách, znásilnění, vydírání, nepředpojatosti, toleranci k jiným pohledům, názorům a kulturám...“
ČSFD... 88 %

Ke zhlédnutí je online v norštině s českými nebo anglickými titulky.

HELENA POSPÍŠILOVÁ

ROZHOVOR
s Brazilkou
BARBAROU

1. Barbaro, mohla bys nám o sobě něco málo říct?

Ahoj, jmenuju se Barbara a bydlím v Rio de Janeiro. Ráda tancuji a zajímám se o astrologii.

2. Co tě přimělo přijet do České republiky?

Je to na dlouhé vyprávění ,ale ve zkratce - já a pár dalších lidí jsme dobrovolníci programu, který podporuje studenty během mezikulturních pobytů a vedeme v komunitách projekty.

3. Jak se ti tu líbí? (škola, město, lidé)

Líbí se mi to tu moc, lidé jsou moc přátelští. Bydlím ve Žlebu . kde se každé ráno probouzím v kouzelném lese.

4. Jak dlouho budeš v České republice?

Budu tady do konce června, potom odlétám zpět do Brazílie.

5. Bylo to pro tebe těžké přijít do cizí země? Nebála jsi se?

Zpočátku to bylo těžké, samozřejmě a také to byla vůbec má první cesta do Evropy. Mám tu rodinu, která mi je velkou oporou a se vším mi pomáhá.

6. Kdybys mohla, zůstala bys tu?

Možná ano, musela bych si to promyslet. :-)

7. Chutnají ti české jídla?

Ano, jsou dobrá a postupně všechna ochutnávám a zvykám si na jinou chuť.

8. Učíš se český jazyk. Je to těžké?

Ano, velmi. Je pro mě obtížná výslovnost souhlásek jako je ž š č ř . Jenom tři dny mi trvalo naučit se vyslovovat Kačka.

VERONIKA SNÁŠELOVÁ

OSVĚTIM

Dne 10.11 2017 se studenti 3. a 4. ročníků vydali na cestu do koncentračního tábora Osvětim. Od prvního pogromu proti židům, nazvaném Křišťálová noc, uběhlo právě 79 let. Během tříhodinové cesty autobusem běží film *Pianista*, ve kterém je zachycen vznik Varšavského ghetta a osud polských židů. Po příjezdu k táboru Auschwitz čekáme před cihlovou budovou na prohlídku, která začíná ve 13:00. Všude okolo nás je spousta lidí různých národností a jejich průvodci. Kolem se line pach oleje, ale nikdo nejí. Chuť k jídlu není na místě.

„Arbeit macht frei,“ v překladu „práce osvobozuje.“ Tento nápis při vstupu do areálu si vybaví i ti, kteří zde nikdy nebyli. Sami vězni postavili přes tři sta budov, do kterých bylo vtěsnáno více než sto tisíc lidí. Přivázely je sem transporty z přeplněných ghatt – jeden vagón na dobytek měl přepravit asi osmdesát lidí. Už přežití cesty, která trvala zhruba týden a půl, bylo malým zázrakem.

Za řevu a nadávek se vězni museli roz-

dělit na dvě řady podle pohlaví. Selekce. Na pravou stranu byli posíláni praceschopní, levá strana znamenala smrt. Staří, děti, těhotné ženy a zdravotně postižení byli okamžitě nahnáni do plynových komor, bez rozloučení se svými blízkými. Z každého transportu na levou stranu šlo asi 70% lidí. Během pěti let tu zemřelo zhruba 1 300 000 mužů, žen a dětí.

Nacisti kradli, zabíjeli a chovali se tak zrudně, jak si nikdo z nás nedokáže představit. Být vězněm znamenalo nebyt pokládán za člověka. Jídlo, záchody, umyvadla, postel, boty, teplé oblečení, nic z toho pro vězně neexistovalo. Jen práce, hlad, zima nebo naopak přílišné teplo, vyčerpanost, bída a čekání na smrt. Průměrný vězeň vážil 25kg a přežil v koncentračním táboře 3 měsíce. Z vlasů žen se vyráběly koberce. Zlaté zuby mrtvých plnily banky nacistického Německa. Tisíce úmrtí dennodenně.

Z historie se musíme poučit a nehledat řešení tam, kde vede cesta zla. Od konce války uběhlo 77 let a stále se najdou tací, kteří se snaží hrůzu nacismu obhájit. V Německu mají do dnes v osnovách pro základní školy povinnost Osvětim navštívit. Bohužel i dnes, ve 21. století, dokáží někteří lidé v souvislosti se současnou mezinárodní situací hlásat stejně nenávistné názory. Neptejme druhým smrt a nikdy ne za jejich názor, vyznání či rasu.

IVETA ZDAŘILOVÁ

Drobná umělecká činnost studentů GYMST

Butterfly of hope

Watching a little butterfly,
Small, gentle, with dark soul;
Flying up, up to the sky
Or falling down the hole –
Leading you to die.

It is calm in here,
No one is around me,
Soul is full of fear
Yet, here I have to be.
Trees are to me, near
Falling leaves, I can see.

I can hear a voice:
Is it real or in my mind?
The melody makes a noise:
What is ugly and what is kind?
The way, you go, is just your choice.

Fresh calm breeze touched my face
Like the soft feeling of living

In this beautiful place.
In the time I'm wasting
Birds sing their venomous song;
With me running along.

Bitter flowers around me –
I can smell them in the breeze.
I'll become what I meant to be
Or my soul will for evermore freeze.

The end will soon appear,
I'm remaining at the edge.
A sound, which I can hear
And someone my hand tries to
catch –
A butterfly.

The butterfly has flown to hell.
It was me: I couldn't go up;
Because I was weak and I fell!
Now, with darkness is filled my cup.

BARBORA VINOHRADNÍKOVÁ

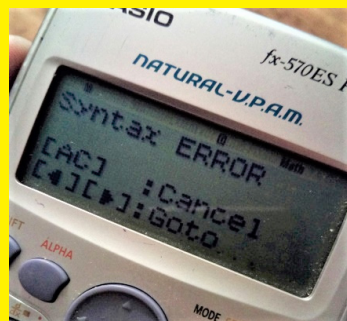
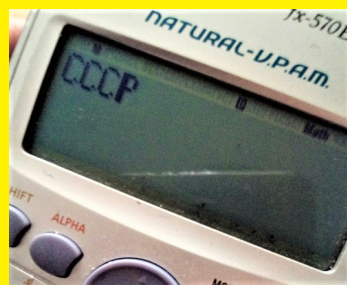
IVETA ZDAŘILOVÁ

IVETA ZDARILOVÁ

Huckleberry byl odvážný kluk, který ani zdaleka nezapadal do jednotvárného, upjatými slečnami milovaného ideálu mladého chlapce. Všechny udivoval svou kamennou lhostejností, bezobalnou, jízlivou a mnohdy zarážející pravdou. S ničím a nikým se nepáral, jako by se jeho vědomí ani nemohlo dotknout, že zranil něčí city a přesto – jeho vrstevníci ho uznávali, přímo zbožňovali a jejich mladé mysli si nedokázaly připustit chlapcovy nedostatky. Stal se pro ně legendou a nedocenitelným vzorem, mnohokrát zatoužili být volný jako on a zažívat vzrušující dobrodružství, jaké musela nespoutaná mladá duše jistě poznávat dennodenně. Huckleberry to viděl jinak. Život bez ladu a skladu mu vyhovoval. Za nic by jej nevyměnil, ale občas, když při sychravých, temných večerech stál na zápražích strohých sídel a nahlížel dovnitř mnohdy špinavými okny, probleskla mu hlavou nenáviděná myšlenka. Ty rodiny tam uvnitř byly sice plné otravné kázně, ale byly spolu. Hledící na strop přístřešku, než se mohl chlapec pořádně zamyslet, únava ho odnášela daleko do říše snů. A ráno, ještě dřív, než si jej mohl všimnout kterýkoli z upjatých obyvatel města, se vytratil do husté ranní mlhy.

KAČKA

**SOVĚTSKÝ SVAZ
SELHAL**

povídka **Finn**

KDYŽ BYL TYJÁTR

Není snad prohrěškem řeknu-li že gymnázium Šternberk mělo vždy pověst školy s lidskou tváří mimo jiné i pro svůj přímý zájem o studenty, který se projevoval v mnoha mimoškolních aktivitách, jednou z nich byla i činnost dramatického kroužku, který na naší škole působil dvacet let a dohromady spojoval studenty i profesory. Pod vedením paní prof. Ivety Mackové zahájil v roce 1995 hrou **Študáci a kantoři**.

Během let bylo hráno mnoho úspěšných inscenací mimo jiné hra Miroslava Horníčka Slaměný klobouk se kterou se kroužek účastnil semináře ve Finsku, nebo **Já anděl** v německém jazyce nastudovaná hra dramatika W.Müllera, která byla

vedena v pražském Divadle komedie a posléze v Diekirchu v Lucembursku.

Pod křídly prof. Mackové setrval až do roku 2004, kdy ze školy odešla. Opustila gymnázium ne však divadlo, v roce 2007 se významně podílela na vzniku šternberského ochotnického spolku ŠOK ve kterém se zhostila režie a působí v něm dodnes.

Její úlohu převzal prof. Petr Papica, pod jehož vedením se divadelní seskupení zaměřilo především na hry současných dramatiků. „Začalo to školním projektem, kdy sekundáni měli v

čítance ukázkou **Dobytí severního pólu** a tak se jim to líbilo, že chtěli hrát divadlo. Potíž byla v tom, že v této hře je pět postav a ve třídě bylo 30 žáků. Vymysleli jsme nakonec, že se studenti budou na jevišti střídát po pětkách, jako hokejisté na ledě a aby v tom diváci neměli chaos, tak zůstalo postavám jednotné oblečení a pětky se převlékaly přímo a jevišti, na forbině pak předváděli přehlídku spod-

ního prádla polárníků. Tak si zahráli všichni a z této třídy pak vzešli hlavní tahouni následujících let.“, zavzpomínal.

Nová éra divadla odstartovala absurdní hrou Mariána Pally **Sajns Fikšn** jejíž děj se odehrává na vesmírné lodi, k vytvoření interiéru použili obrovské množství igelitů a lepicích folií.

Následovaly další hry, mezi nejúspěšnějšími drama o soužití zestárlého dirigenta alkoholika a jeho blouznivé manželky **Výmlat** a hra Astrid Saalbachové **Hodina tance**. Obě tyto hry soubor předvedl na prknech olomouckého divadla Tramtárie.

Nedílnou součástí divadelní činnosti byla autorská vystoupení studentů, často uváděná v rámci oslav svátků nebo projektů. Jedním z nich byl mystifikační pokus **Miss Gymnázia Šternberk**, kde členky divadla hrály určité typy žen. Vítězkou se stala Milada Baslerová, která při volné disciplíně zpívala píseň Stříhali dohola malého chlapečka, přičemž si strojkem oholila celou hlavu.

Přestože kroužek přestál prodej Tylova divadla, které mu sloužilo jako zázemí i přes všechny jeho úspěchy, postupem času se začal pomalu hroutit. Odešlo mnoho aktivních členů z řad studentů i profesorů a jeho činnost se stále uskomňovala až kolem roku 2015 zanikl úplně.

Alterego 1

„Něco se stalo. Něco hrozného.“

„V jídelně už nevaří hořčicovou omáčku?“

„Ne. Někdo. Ukradl. Z laboratoře. Fyziky. Dřevěnou. Kostku.“

„Bože, co teď?“

„Potřebujeme to vyřešit. Diskrétně. Musíme sestavit tým superhrdinů z profesorského sboru!“

Já jsem Myš Lenka. Ano, Myš Lenka, ne Myšlenka. Jsem součástí „super-týmu“, který má zjistit, kdo ukradl tu zatracenou kostku. No... supertýmu. Vsadím se, že alespoň třístasedmdesát pět šestsetdvacetipětín z nich neumí programovat web v html. Tssss. To jsou tři pětiny. Jak s nimi mám jako pracovat?

Dneska jsme měli první poradou, dostali jsme za úkol se navzájem představit, jako bychom se snad neznali. Jo, ještě chápu, že tu jsem já a Lešek, ten ví o všech všechno, protože je stalker. Ještě jsem schopna tolerovat DickObraze, který umí rychle běhat na krátkou vzdálenost „s“ rychlostí „v“ za čas „t“, brát schody po šesti a házet klíči a dalšími předměty nepravidelného tvaru. Ale co tu dělá třeba taková Peťa, to mi hlava nebere. Nechápu, prostě ne, proč nám má pomáhat člověk, který má nápady typu „když sní

zločinec hodně jablek, tak mu v bříše začnou kvasit a on se opi-

je“.

Boha.

Když jsem vešla do vyšetřovny (učebny fyziky, ta má totiž háčky na kabáty), všichni už tam seděli. Asi čekali na mě...no tak hold chodím trochu pozdě, no! Chtěla jsem si sednout, bohužel tam nebyla žádná židle na kolečkách, na kterou jsem navyklá, takže jsem raději postála.

„Takže, kde začneme?“ říká Dick Obraz a bere do ruky fixu. Nevím, čeho se bojím víc, zda toho, že ji po mě hodí, nebo že začne psát na tabuli svou nadzvukovou rychlostí. Nakonec ale vezme pouze druhou fixu a vymění jim víčka, aby jeho kolegyně nevěděla, která barva je která. Šibal.

A Lešek se šíšovským úsměvem navrhuje „co třebaš na začátku?“ Musím uznat, že tam duchaplný nápad jsem od něj nečekala. Pomalu si rozebereme celou situaci. Zmizela kostka, mezi třetí a pátou vyučovací hodinou, takže všichni studenti v té době byli ve škole. Kostka byla dřevěná a docela malá, dalo by se o ní vlastně říct, že to byla kostka do kapsy, i když by se do kapsy nevešla. Jako správná fyzicka jsem si vypočítala její objem-je to $a*b*c$.

„Takže bychom si mohli říci moti-

vy... proč by někdo chtěl ukradnout kostku z laboratoře fyziky?“ „Aby do ní dal bombu a odpálil automat na Hanáckou kyselku?“ navrhuje Petra.

„Aby byl mladý až do své smrti?“ ozve se Dick Obraz.

„Co třeba protože pro něj byla něčím důležitá?“ napadne mě.

A Leška slyším „čím víc proužků tím víc Adidas?“

„Ale notak, Myš Lenko! Nemůžeš vymyslet něco normálního, co by reálně dávalo smysl???“ okřikne mě Dick.

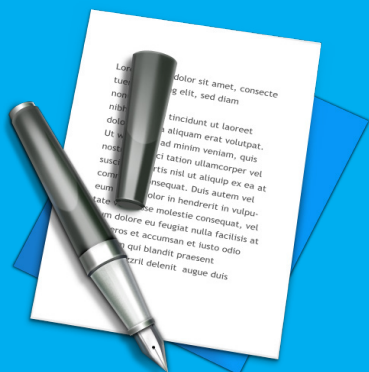
Nakonec jsme se všichni shodli na tom, že nejpravděpodobnější bude ta verze s tím mladým až do jeho smrti. Máme motiv. Zbývá jen najít zločince. Vyšetřování pokračuje.

Příběh je smyšlený, jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, výroky či kostičkou je čistě náhodná. Díl vznikl ve čtyři hodiny ráno v Praze a potmě, možná to z toho jde trochu poznat.

V dalším díle: nový supervyšetřovatel na scéně! A Lešek vrací alibi! Máme vraha?????

**KAROLÍNA LETOCHOVÁ
A HELENA POSPÍŠILOVÁ**

PŘIDEJ SE

Máš nápad na
zajímavý článek?

Pošli nám ho na mail
redakce.g@seznam.cz
nebo rovnou

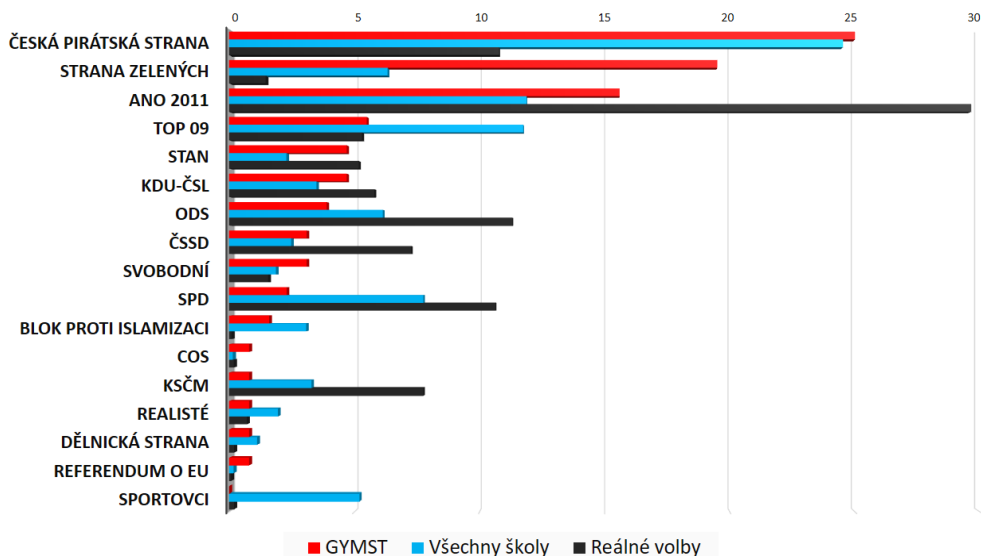
PŘIDAT SE K NÁM!

Scházíme se v čajovně a
vládne u nás pohodová
tvůrčí nálada

Jsme také na Facebooku:

facebook.com/casopisg/

VÝSLEDKY STUDENTSKÝCH VOLEB

Nebeztebe

Jen já
a za zrcadlem ty.
Jen my
a v rámu prázdno.
Jen prázdno
a přitom dosyta prázdno.
Tak nějak úplně,
ač nejistě
azurově přikrášlovat plátno
špinavým štětcem.

Pekárna MILDA

- svatyně našich studentů

Známe to skoro všichni-když si zapomenou svačinu, prostě si skočím koupit něco do pekárny. I mně se kolikrát stane, že mám naspěch a když se 7:50 otočím, s menší nervozitou, že nestihnu vyučování, za sebe, vidím frontu tvořenou z valné většiny ostatními studenty naší školy. Hned jsem klidnější. Všichni asi víme, kterou pekárnu mám na mysli, ale asi málokdo ví, jak vlastně nás, nakupující, vnímají paní a slečny prodavačky. Rozhodla jsem se proto s jednou z nich, vedoucí prodejny, Mgr. Janou Formánkovou, udělat menší rozhovor a nahlédnout tak pod pokličku pekárny Milda. Podstatné informace mi také prozradil Miloslav Šerý, „šéf“ celé pekárny.

Navštěvuje Vaši pekárnu hodně studentů?

Poslední dobou celkově přibýlo našich zákazníků a žáci Gymnázia Šternberk rozhodně patří mezi ně. Chodí si nejen pro svačiny, ale hodně mladých lidí si sem chodí po škole i na kávu (takže mezi mladými vzniká závislost na kofeinu, směje se).

Takže si myslíte, že je možné, že se zvýšil počet studentů po tom, co se zrušil náš školní bufet?

Určitě. Nejpravděpodobněji je to samozřejmě způsobeno výhodnou po-

lohou naší pekárny-všichni ze školy ji mají hodně blízko.

Chvíli se mluvilo o tom, že by Milda převzala školní bufet, jak to nakonec dopadlo?

Ano, o tom se opravdu uvažovalo, bohužel převzetí bufetu nedovolily evropské normy. V těch je přesně napsáno, kolik by v jídle muselo být cukru, soli, tuku, lepku... a potravinový koš je tak malý, že prakticky nemá cenu něco prodávat.

A v budoucnu by tato spolupráce možná nebyla?

Úplně vyloučit se to nedá. Vypadá to, že budeme uzavírat smlouvu s dodávkou pečiva pro Univerzitu Palackého a Gymnázium je fakultní škola, takže tu stále nějaké možnosti jsou. V ideálním případě by se do budovy školy koupila italská pec a studentům by se pokrmy přímo ohřívaly. Zatím to ale v žádném případě není ve formě realizace.

Plánuje se pekárna nějak rozšiřovat?

Rádi bychom, ale tady (na pobočce ve Šternberku) není moc místa a jediná možnost je zatím odkoupení sklepů pod budovami. Každopádně jako značka Milda se plánujeme rozšiřovat určitě.

INTERVIEW PO FRANCOUZSKU

Vincent Chignier

Každý všední den jsem chodila ze školy kolem malého ateliéru. Hlavu v oblacích nebo otočenou ke klábosícím spolužákům. Nikdy jsem se nepodívala přes ulici, když jsem vycházela z pekárny. Lidé dokážou být často slepí ke svému okolí. Kdybych někdy přešla silnici, zjistila bych, že v úzké místnůstce pracuje člověk mě známý z vyprávění. Vincent Chignier – manžel mé lektorky francouzštiny, umělec a rodilý Francouz. Když jsem to zjistila, nad tou náhodou jsem se musela pousmát. Nabídku rozhovoru přijal a já měla radost (z části taky proto, že jsem neměla páru o čem jiném psát). Jenže..., tento článek na cestě za jeho vznikem provázelo mnoho komplikací. Ze začátku jsem si myslela, že to zvládnou sama, ale pak jsem si uvědomila, že nezvládnou mluvit s cizím člověkem v jazyce, který se učím jen pár let (to, že jsem dost stydlín, tomu moc nepomohlo). Proto jsem si pozvala spoluředitorku/zapálenou francouzštinářku Helču. Jenže jsme se nemohly dohodnout na termínu, pak jsme byly na střídačku několik týdnů nemocné a uzávěrka byla za rohem. Rozhovor sice proběhl hladce, ale následovaly technické problémy a končí to u toho, že, sakra, nevím, jak se skloňuje příjmení Chignier. Nemluvě o tom, že poslouchat nahrávku svého vlastního hlasu je fakt peklo. Tak snad to bude stát za to.

Po tom, co jsme vstoupily do ateliéru a pokouvali po všech obrazech, výtvorech a hltaly atmosféru, nám Vincent ochotně nabídl čaj nebo kávu. S díky jsem odmítla. Jak se znám, určitě bych něco polila nebo rovnou rozbila i hrnek.

Usadily jsme se a po pár zdvořilostních frázích začaly s dotazy.

Já: „Mohli byste nám říct něco o Vaší vernisáži?“

Vincent: „Co byste chtěly vědět? Kdo vystavuje? Co tu je?“

Já: „Co tu je? Co děláte?“

Vincent: „Dobře...Vysvětlím tedy, co mám tady v ateliéru. Je to můj ateliér, kde pracuji, kde dělám obrazy. Vystavují tu i umělci, co neznáte, jiní lidé, kamarádi“

Já: „Jaký druh umění máte nejraději? Rád kreslíte, malujete nebo něco jiného?“

V: „Co rád vytvářím nebo na co se rád dívám?“

Já: „Co děláte?“

V: „Moc rád kreslím. Taky ilustruji.“

Helča: „A na co se rád díváte?“

V: „Spíše malby. Ale raději ty abstraktní. Třeba od Basquiata, jestli znáte?“ Neznám. „Nebo Joan Miró. Moc českých umělců neznám, ale mám rád práci Petra Zlamala a Petra Kuby. Rád se dívám na něco jiného, než sám tvořím. Já abstraktně nemaluju, ale moc se mi to líbí.“

Helča: „Ilustrujete knihy?“

V: „Teď ne, jelikož nemám příležitost, ale rád ilustruji. Ilustroval jsem ve Francii, ale teď už ne...“

H: „A knihy pro děti nebo...?“

V: „Spíše knihy pro děti. Rád ilustruji pro dospělé, ale ne knihy. Obrazy, plakáty takové věci.“

Já: „Kdo je vaší inspirací?“

V: „To záleží na tom, co dělám, protože dělám hodně různých věcí. Třeba malba a obrazy vyřezané do papíru jsou dvě naprosto odlišné věci. Například z malby jsou to realističtí malíři jako

Gustave Courbet nebo Lucian Freud. Co se týče vyřezávaného papíru, je to Street art. U něj vzhlížím hlavně k americkým umělcům.“

Já: „Já znám jenom Banského.“

V: „No, Banksy je nejznámější, ale já mám rád jiné, taky velmi zajímavé. Myslím esteticky, protože Banksy je spíše provokatér, ale z mého pohledu jsou esteticky zajímavější malíři.“

H: „Odkud pocházíte?“

V: „Z Francie...“ směje se. „No, mapu s sebou nemám, protože to město určitě neznáte.“

Já: zamyšleně se mračí, protože si v hlavě překládá (trochu tápe), co říká

V: „Všichni se tváříte tak, že nevím, jestli mi rozumíte nebo ne.“ směje se. „Žil jsem ve městě velkém zhruba jako Olomouc, ve střední Francii, 50 km západně od Lyonu.“

H: „A teď bydlíte ve Šternberku?“

V: „Ano, teď bydlím ve Šternberku a jsem tu moc spokojený.“

H: „Líbí se Vám Šternberk?“

V: „Ano, líbí se mi moc. Je to zajímavé město kvůli zámku a architektuře. Podle mě je moc hezký. Ale nelíbí se mi, když prší.“

H: „Máte radši Šternberk nebo Olomouc?“

V: „Co na to říct? Šternberk je jako město klidnější. Olomouc je sice bohatší, co se kultury týče, ale od té doby, co pracuji v domě kultury jsem s kulturou pořád, takže to nevadí. Ale objektivně si myslím, že Olomouc je zajímavější než Šternberk. Ale pozitivum Šternberka je to, jak je poklidný.“

H: „Cestujete do Francie často?“

V: „Jezdil jsem tam kvůli práci poměrně často. Ale teď, když pracuji v kulturním domě, už tolik necestuji. Tak 3krát za rok maximálně.“

Já: „Jaké jsou rozdíly mezi životem v Česku a ve Francii?“

V: „Všechny rozdíly? Nebo spíš rozdíly ve školství, politické...?“

Já: „Rozdíly pro Vás, ve Vašem životě.“

V: „Jsem hodně v kontaktu s mladými a řekl bych, že to je velký rozdíl oproti tomu, kde jsem bydlel dřív. Rytmus je jiný. To je největší rozdíl. Noc je brzo a v zimě je to těžké, protože není moc sluníčka.“

H: „Co a kde jste studoval?“

V: „Studoval jsem umění v Paříži a Lyonu. S učením pokračuju i teď, jsem znovu student.“

Helča: „Chtěl jste být umělcem od mala?“

V: „Odmalička? Měl jsem velké ambice s mým kamarádem. Chtěli jsme si zařídit restauraci. Nakonec to přišlo nějak samo. Mezitím jsem pracoval i jako truhlář.“

H: „Z jaké důvodu jste si vybral Českou republiku?“

V: „Tak na to je jednoduché od-

povědět. Moje žena je Češka. Poznali jsme se ve Francii. Vzali jsme se tady. Má žena na mě tlačila abychom jeli sem, protože to pro ni bylo těžké.“

H: „Co si myslíte o češtině? Je to těžký jazyk? Myslíte, že je těžší než francouzština?“

V: „Jo, směje se. „Podle mě je to pro každého různé. Například má žena mluví francouzsky a umí oba jazyky, to je perfektní. Jsem to já, kdo umí lépe česky než francouzsky, že?“ směje se

H: „Máte rád češtinu?“

V: „Jo, moc. Když mi ji přeloží.“, směje se

Povykládal nám o umění, co má v ateliéru a o obrazech. Přišla tam paní podívat se a povídá, že měla francouzštinu na gymnáziu, ale že si nic nepamatuje. A Vincent na to: no já jsem měl taky francouzštinu na gymnáziu :D.

Taky pozívá čtenáře do ateliéru na zahájení vernisáže **24. listopadu v 5 hodin**, bude vystavovat on Petr Zlamal, Petr Kuba, Richard Štipl a další.

Za překladatelskou pomoc moc děkuji Helence.

ANNA BARTOŇKOVÁ

zdroj obrázku: <http://vincentchignier.com>

